

Als i a les de la sala d'espera

Bases de logopedia

Octubre del 2013

Quan un logopeda rep un pacient, un nen o un adult, acompanyat o sol, sent una paraula que testimonia d'una relació al món i als altres. Aquesta presa de paraula, siguin els que siguin les seves particularitats, testimonia sempre d'una evolució personal. No és possible, com l'imaginem sovint, de corregir els trastons del llenguatge sense que el pacient i el seu logopeda agafin el temps de construir junts aquesta nova paraula, aquesta nova veu, aquesta nova llengua. Aquesta feina de construcció és la mateixa que quan hi ha un problema físic associat al trastorn del llenguatge : sordesa, trastorn neurològic, operació laríngea...

Mentrestant, passa sovint que els de la sala d'espera s'impacientin, es preocupin perquè els canvis tarden en arribar o no són exactament els que esperaven. Què passa darrere d'aquesta porta? Què són aquests riures, aquests silencis, aquests crits i aquets jocs? Moltes coses dites i no dites que queden secretes, somriures i llàgrimes.

I un dia, el logopeda i el seu pacient es despedeixen sense nova cita, signe que la construcció es suficientment sòlida perquè els seus camins se separin.

Als i a les de la sala d'espera és una publicació periòdica oferta pel seu logopeda. Està preparada per l'associació "Les ateliers Claude Chassagny" que agrupa logopedes i tota persona interessada per les qüestions de llenguatge.

Desitja més informació sobre els trastorns del llenguatge i la seva teràpia?

Vol respondre a aquesta carta?

Escriu'ns : [**salledattente@achassagny.org**](mailto:salledattente@achassagny.org)

[**www.acchassagny.org**](http://www.acchassagny.org)

Molt sovint el llenguatge està considerat com una eina que es pot agafar i tornar a deixar. Quan està defectuós, es pot canviar o arreglar. D'aquí la idea molt estesa de que quan no funciona correctament, s'ha de trobar una explicació mecànica: papissoteigs, un gen de més o de menys, connexions neuronals deficientes...

Els logopedes estan sovint situats en aquest lloc, el dels especialistes de la mecànica de la paraula, com un llanterner és especialista de la circulació dels fluids.

Però el llenguatge no és un simple instrument. El llenguatge és constitutiu de l'humanitat. Durant tot el dia ens permet pensar, imaginar, inventar, discutir,... Cadascú construeix així la seva participació al món i la seva relació als altres. La paraula és la unió entre l'individual i el col·lectiu, entre el cos i l'esperit. El llenguatge no s'ensenya, sinó que s'agafa d'una altra persona, s'experimenta en cada relació.

La feina del logopeda es troba aquí, en aquests punts de contact entre allò corporal i allò psíquic, entre el singular i l'universal, entre la tècnica i la relació.